

3.2 Influències africanes en la música contemporània

El **folk** o música popular és el gènere musical per antonomàsia. Cada poble, cada ètnia, té un folklore propi que l'identifica.

A partir del segle XVIII, van emigrar a Amèrica, buscant més oportunitats, colons de tot el món; s'hi van emportar la seva música. El folk americà era, doncs, la suma dels folklores de llocs tan diversos com Itàlia, Irlanda, Polònia, etc. Aquest folk americà es va anar mesclant amb la música rural nord-americana i va donar com a resultat el **country**.

Els africans van arribar a Amèrica d'una manera ben diferent: van ser apresats a la força als seus països d'origen i venuts com a esclaus a aquests colons. També van aportar a Amèrica, entre altres moltes coses, la seva música.

A l'Àfrica la música estava lligada a tots els aspectes de la vida. Els esclaus que van arribar a Nord-amèrica provenien de cultures diferents, amb expressions musicals diferents que es van anar mesclant entre elles. La constant entre totes aquestes músiques africanes era la veu i el ritme.

Aquest ritme, la forma d'utilitzar la veu i la manera de fer sonar els instruments eren la gran diferència entre la música dels colons i la dels esclaus.

Els africans cantaven mentre treballaven, i expressaven a través del cant la seva terrible situació. Utilitzaven els cants per enviar-se missatges els uns als altres, per donar-se ànims, explicar-se les seves situacions, arribar a acords o donar-se consells, utilitzant certes paraules com a codis secrets.

Les tradicions vocals rítmiques tenien la seva arrel en les pràctiques africanes i es van anar adaptant a les necessitats que es van generar a Nord-Amèrica.

Tots aquests cants van derivar cap als **negres espirituals** i el **gospel**, músiques de caire religiós que cantaven a les esglésies o quan es reunien per resar, i també cap al **blues**, que era la música profana.

Blues vol dir tristesa, nostàlgia; a través d'ell expressaven la tristesa per la vida que els havia tocat de viure i l'anyorança dels seus països d'origen. El **blues** és sobretot l'expressió del sentiment, és una necessitat de comunicació, una forma de recordar la seva història.

Els **bluesmen** més antics van ésser com uns griots a l'americana, actuaven com a conservadors de les tradicions africanes, comentaristes de la situació, vehicle dels sentiments, recopiladors de la cultura.

El banjo amb què cantaven els **bluesmen** és un descendent directe del *bania* o *khalam* dels griots africans. Paulatinament, la guitarra va anar substituint el banjo.

El ritme del **blues** i la utilització de la guitarra van resultar en el **rhythm and blues**.

Als EUA el **rhythm and blues** va ser considerat des del primer moment com a "*race music*" (música racial); aprofitant la gran discriminació que hi havia envers tot allò provinent dels negres, els músics blancs van manipular els millors temes de **rhythm and blues** i de **blues** i en van fer versions que, pel fet de ser dels blancs, van ser àmpliament difoses i van tenir molt d'èxit.

Després de la segona guerra mundial els joves blancs, sobretot els provinents de les capes més pobres de la població americana, estaven descontents amb la situació que vivien; això els va acostar a una música que no era la seva, però a través de la qual uns altres éssers humans expressaven el seu malcontentament i cercaven l'autoafirmació enfront del poder que els oprimia.

Aquests joves van trobar en el **blues** i el **rhythm and blues**, en la manera de tocar els instruments, un ritme, una forma d'utilitzar la veu i els textos de les cançons mitjançant els quals també podien expressar-se. La majoria d'ells tocaven la típica música americana **country**. Aquesta mescla va donar origen al **rock and roll**. El **rock and roll** va néixer com una forma reivindicativa. Va ser tota una revolució, un desig de ruptura i de canvi, sustentada en els sentiments i el ritme de la música negra.

Una altra de les característiques del **blues** era posar el sexe al descobert, se'n parlava amb naturalitat i no era tan sols quelcom que proporciona plaer, sinó sobretot una mena de revolució; la paraula **rock and roll** (girar, fer voltes, gronxar), prové de l'argot negre, va ser presa d'aquesta idea sorgida del **blues** i fa referència a l'acte sexual.

Per als africans la música és una forma de vida; així és també com la utilitza el **rock and roll**. Ser "roquer" és també una forma de vida.

El **blues** va ser el pare del **rock and roll**.

Entre els primers roquers n'hi va haver molts de negres (Chuch Berry, Little Richards, Fats Domino, etc.). Tanmateix a causa de la discriminació contra els negres, és un músic blanc qui es considera el primer i el gran exponent del **rock and roll**: Elvis Presley.

Els grans "bluesmen" i "roquers" negres formen la millor de les llegendes de la història de la música, ja que en molts casos van viure i morir pobres, mentre que els seus deixebles blancs es van fer rics imitant-los, cantant els seus temes o inspirant-se en els seus estils.

Res és igual després de la "revolució" del **rock and roll**, i això no hagués estat possible sense la música, la forma de fer, de pensar i de ser dels homes i dones negres.

ACTIVITATS :

1. Llegeix el text i escolta la cinta.
2. Escriu un resum sobre el naixement del **rock and roll**. Pots emprar els textos següents
3. Què et sembla el fet que es parli tan poc de l'origen africà del **rock**?